Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 987 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. HARDY**
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2025 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Addis-Abeba (Ethiopië) een visumaanvraag in.

Op 24 oktober 2025 weigert de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor T. Z. A. (…) geboren op (…)/1997 van Eritrese nationaliteit ten einde de vermoedelijke broer, T. A. A. (…) (…)/1998 van Eritrese herkomst te vervoegen in België.

Overwegende dat de aanvraag een gezinshereniging tussen meerderjarige siblings betreft. Overwegende dat dit principe niet valt onder de toepassing van art. 10. Overwegende dat er bovendien geen verklaring is toegevoegd die de uitzonderlijke omstandigheden van deze aanvraag kan verantwoorden en uit het visumaanvraagformulier duidelijk blijkt dat ze de aanvraag indiende op grond van art. 10. Overwegende dat hierdoor niet is aangetoond dat aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.
(…)"

2. Over de rechtspleging

Artikel 2.36 van de RvV-wet luidt als volgt:

"*Art. 2.36 Overmaken van het administratief dossier en de nota met opmerkingen*

§ 1. (…)
§ 2. De verwerende partij kan binnen vijftien dagen vanaf de kennisgeving van het beroep tevens een nota met opmerkingen neerleggen.
De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de vastgestelde termijn.
§ 3. (…)"

Verweerder werd op 6 januari 2026 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

In deze zaak heeft verweerder geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel opgebouwd uit twee onderdelen voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*" en van "*het beginsel van procedurele medewerking*". Tevens maakt verzoekster ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"*1. AANGEHAALDE RECHTSNORMEN*

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"[…]"

Artikel 9 Vw stelt dat:

"[…]".

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vw en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen een passende en afdoende motivering in feite en in rechte vereisen. Deze motieven moeten bovendien uitdrukkelijk worden vermeld op de beslissing (formele motivering): «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV

n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RVV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671); «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het administratiefrechtelijke principe van "procedurele medewerking" vereist niet dat de administratie een "debat" aangaat met betrokkene, maar het vereist op zijn minst dat de administratie de betrokkene toelaat om opmerkingen te maken over de informatie die ze eenzijdig verzamelt. Op dezelfde manier vereist dit principe dat wanneer de administratie meent meer informatie of documenten nodig te hebben dan wettelijk voorzien is voor het soort verzoek dat de betrokkene aan de administratie heeft voorgelegd, ze deze moet opvragen bij de betrokkene alvorens een beslissing te nemen (CCE nr. 121.846 van 31 maart 2014; zie ook CCE nr. 42.353 van 26 april 2010).

2. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Allereerst benadrukt verzoekende partij dat zij het administratieve dossier van verwerende partij nog niet heeft ontvangen en behoudt zij zich daarom het recht voor om haar argumenten na ontvangst daarvan nader toe te lichten.

2.1 EERSTE ONDERDEEL

De bestreden beslissing schendt het artikel 9 Vw, alsmede het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het beginsel van motivering en procedurele medewerking, omdat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen en documenten die ter ondersteuning van de aanvraag van verzoekster zijn ingediend (met name de ondersteunende brief van 05.02.2025 waarin de rechtsgrondslag van de aanvraag wordt vermeld, het feit dat het om een aanvraag voor een humanitair visum gaat en de familiale omstandigheden), geen aanvullende informatie van verzoekster heeft gevraagd over de rechtsgrondslag van haar visumaanvraag en haar aanvraag heeft behandeld als een visumaanvraag tot "gezinshereniging" en niet als een visum op grond van artikel 9 Vw.

Ontwikkelingen

Ter ondersteuning van haar verzoek heeft verzoekster een ondersteunende brief overgelegd waaruit duidelijk blijkt dat het aangevraagde visum een humanitair visum is op grond van artikel 9 Vw en geen visum voor gezinshereniging (stuk 3). Zie:

- *« Objet : Demande de regroupement familial de Monsieur M. A. A. (…), né à Khartoum (Soudan) le (…) 2022 et de visa humanitaire de Madame T. Z. A. (…), née le (…) 1997, tous les deux de nationalité érythréenne » (onze nadruk)*

  (Vrije vertaling: ; "Betreft: Aanvraag voor gezinshereniging van de heer M. A. A. (…), geboren in Khartoum (Soedan) op (…) 2022, en voor een humanitair visum voor mevrouw T. Z. A. (…), geboren op (…) 1997, beiden van Eritrese nationaliteit. ")

- *« Par conséquent, nous sollicitons respectueusement la délivrance d'un visa humanitaire en faveur de sa tante, afin qu'elle puisse l'accompagner et lui assurer une transition harmonieuse vers sa nouvelle vie en Belgique. Cette demandese fonde sur base de l'article 9 de la loi du 15 décembre 1980 et donc, au regard des droits fondamentaux et plus particulièrement de l'article 8 de la CEDH (doit au respect de la vie privée et familiale) et de l'article 3 (interdiction absolue de traitements inhumains et dégradants) » (onze nadruk).*

  (Vrije vertaling : "Daarom verzoeken wij u respectvol om een humanitair visum voor zijn tante, zodat zij hem kan begeleiden en hem een harmonieuze overgang naar zijn nieuwe leven in België kan

verzekeren. Dit verzoek is gebaseerd op artikel 9 van de wet van 15 december 1980 en dus op de grondrechten, en meer bepaald op artikel 8 van het EVRM (recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven) en artikel 3 (absoluut verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen)"

Gezien deze elementen bestaat er dus geen twijfel over de rechtsgrondslag waarop de visumaanvraag van verzoekster was gebaseerd.

In tegenstelling tot wat verwerende partij aanvoert, heeft verzoekster wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden aangevoerd om haar aanvraag voor een humanitair visum te rechtvaardigen.

Verwerende partij heeft hier echter geen rekening mee gehouden en heeft geoordeeld dat het om een aanvraag tot gezinshereniging ging, zonder hiervoor enige uitleg of motivering te geven.

Uw Raad heeft al geordeeld in een soortgelijke zaak (RvV nr. 311 502, 20.08.2024):

3.4. En l'occurrence, le Conseil observe qu'il résulte de ce qui précède que le requérant a manifesté, à plusieurs reprises, sa volonté d'introduire une demande de visa, en vue de rejoindre son père, reconnu réfugié en Belgique, sur la base de l'article 10, § 1°, alinéa 1°, 4°, de la loi du 15 décembre 1980. Par ailleurs, le requérant a fourni des explications à la partie défenderesse quant à la raison pour laquelle le formulaire de sa demande de visa mentionnait initialement « Humanitaire art.9 ».

Si la partie défenderesse estimait que la demande devisa introduite par le requérant ne pouvait être traitée sur base de l'article 10 de la loi du 15 décembre 1980, elle était tenue d'en faire la démonstration dans la décision attaquée, quod non in specie.

Par conséquent, le Conseil estime que la décision de refus de visa présentement attaquée est insuffisamment motivée et viole les articles 2 et 3 dela loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

Aangezien verzoekster het administratieve dossier van verwerende partij niet heeft ontvangen, kan zij het visumaanvraagformulier dat bij het dossier is gevoegd, niet controleren. Zelfs indien in dit formulier de verkeerde rechtsgrondslag zou zijn vermeld, kan verwerende partij op grond daarvan niet voorbijgaan aan de andere documenten die bij haar aanvraag zijn gevoegd.

In ieder geval en in geval van twijfel was het aan verwerende partij om verzoekster op de hoogte te stellen van het bestaan van een dergelijke twijfel en haar om informatie te vragen, wat zij in casu heeft nagelaten te doen.

Er zij aan herinnerd dat de procedurele medewerkingsplicht die op de verwerende partij rust, voortvloeit uit een verplichting tot "loyaliteit" en houdt met name in dat zij "[de verzoekende partij} moet uitnodigen om een verzoek in goede en behoorlijke vorm in te dienen, of haar moet meedelen op welke punten haar dossier onvolledig is, haar moet helpen de door haar gemaakte procedurele fouten te corrigeren, of haar moet informeren over de te volgen procedures" (vrije vertaling (zie P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2e ed, Brussel, Bruylant, 2016, p. 137; RvS nr. 23.593, 19.10.1983, RvS nr. 38.802, 20.02.1992, RvS nr. 107.426 06.06.2002; RvV, nr. 121 846, 31.03.2014). Dat is in casu niet gebeurd.

Verzoekster mag van een goed bestuur verwachten dat het haar aanvraag beoordeelt op basis van de persoonlijke situaties waarmee het wordt geconfronteerd en op basis van alle documenten die ter ondersteuning van haar aanvraag zijn ingediend.

Uw Raad heeft reeds beslissingen tot weigering van een visum om soortgelijke redenen vernietigd (RvV nr. 323 888, 25.03.2025):
3.2.2.2. Or, il ressort de ce qui précède que la partie défenderesse a, d'initiative, requalifiée la demande de visa de la partie requérante, initialement introduite comme une demande de regroupement familial avec sa mère reconnue réfugiée en Belgique, en une demande de visa humanitaire, et ce au regard de la majorité de la partie requérante.

Si rien n'empêchait la partie défenderesse de requalifier d'office cette demande de visa regroupement familial en une demande humanitaire, au vu de l'âge de la partie requérante lors de l'introduction de celle-ci, il lui appartenait cependant, en vertu de son devoir de minutie, de permettre à la partie requérante de compléter son dossier en raison de la requalification d'office de sa demande par la partie défenderesse postérieurement à l'introduction de celle-ci, et qui, en conséquence, exigeait la preuve de nouvelles conditions et documents de preuves, attestant en particulier de sa vulnérabilité personnelle en restant seul au Burundi, pays

notoirement instable et violent, alors que son père et sa soeur mineure rejoignaient également la regroupante en Belgique.

A cet égard, si le devoir de minutie doit s'interpréter de manière raisonnable, sous peine de placer l'administration dans l'impossibilité de donner suite dans un délai admissible aux nombreuses demandes dontelle est saisie, les circonstances de la cause commandaient à la partie défenderesse de permettre à la partie requérante de compléter sa demande eu égard à la requalification d'office de sa demande après l'introduction de celle-ci.

En (RvV nr. 324 810, 09.04.2025):

Hieruit volgt dat de aanvraag tot gezinshereniging in beginsel mag worden geweigerd wanneer ze wordt ingediend binnen de (toen geldende) termijn van één jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het arrest van het Hof blijkt echter dat lidstaten een mogelijkheid moeten voorzien om rekening te houden met bijzondere omstandigheden die de laattijdige indiening objectief verschoonbaar maken. De Raad merkt dan ook op dat, zelfs indien de verwerende partij van oordeel was dat de ingeroepen bijzondere omstandigheden niet gegrond waren, het haar toekwam deze redenen kenbaar te maken in de bestreden beslissingen. Uit de gegevens waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de verzoekers de Belgische ambassade in Teheran hebben benaderd om de status van de dossiers te bespreken en om de aanvragen voor gezinshereniging van de ouders van de referentiepersoon op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen, samen met de aanvragen van de broers/zussen op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat met de ingeroepen elementen rekening werd gehouden.

Een dergelijke herkwalificatie van de aanvraag van verzoekster door verwerende partij, op unilaterale wijze, zonder aanvullende informatie van verzoekster te vragen en zonder rekening te houden met alle documenten die ter ondersteuning van haar aanvraag zijn bijgevoegd, is onwettig en moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is gegrond.

2.2 TWEEDE ONDERDEEL

Verwerende partij heeft zich schuldig gemaakt aan een ongerechtvaardigde en onevenredige inmenging in het gezinsleven van verzoekster en heeft artikel 8 EVRM, haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden, door geen rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster en het belang van het betrokken minderjarige kind, terwijl de bestreden beslissing een inbreuk vormt op hun recht op privé- en gezinsleven

Ontwikkelingen

Ter ondersteuning van haar visumaanvraag heeft verzoekster gewezen op zeer specifieke familiale omstandigheden en op het bestaan van een gezinsleven tussen haar en haar neefje, de jonge M. (…) (stuk 3):

« Il souhaite se faire rejoindre en Belgique par son fils, M. A. A. (…) et sa sœur, T. Z. A. (…) (qui est actuellement son unique repère familial). Compte tenu du très jeune âge de son fils et de l'absence de sa mère, qui l'a abandonné dès la naissance, il apparaît indispensable qu'il puisse être accompagné lors de son voyage vers la Belgique. Depuis cet abandon, c'est exclusivement sa tante, Madame T. (…), qui assure l'ensemble de ses besoins quotidiens, garantissant ainsi sa stabilité affective et son bien-être.

Dans ces circonstances, il serait contraire à l'intérêt supérieur de cet enfant de devoir voyager seul. Par conséquent, nous sollicitons respectueusement la délivrance d'un visa humanitaire en faveur de sa tante, afin qu'elle puisse l'accompagner et lui assurer une transition harmonieuse vers sa nouvelle vie en Belgique »

(Vrije vertaling: "Hij wil dat zijn zoon, M. A. A. (…), en zijn zus, T. Z. A. (…) (die momenteel zijn enige familie is), zich bij hem in België voegen. Gezien de zeer jonge leeftijd van zijn zoon en de afwezigheid van zijn moeder, die hem bij zijn geboorte in de steek heeft gelaten, lijkt het onontbeerlijk dat hij tijdens zijn reis naar België wordt begeleid. Sinds hij in de steek is gelaten, zorgt uitsluitend zijn tante, mevrouw T. (…), voor al zijn dagelijkse behoeften en garandeert zij zo zijn emotionele stabiliteit en welzijn.

In deze omstandigheden zou het tegen het belang van het kind zijn om alleen te moeten reizen. Daarom verzoeken wij u respectvol om een humanitair visum af te geven aan zijn tante, zodat zij hem kan begeleiden en hem een harmonieuze overgang naar zijn nieuwe leven in België kan garanderen").

Gezien de relatie tussen verzoekster en haar neefje en het feit dat zij al meer dan drie jaar exclusief voor hem zorgt en voor hem de enige ouderfiguur is, kan niet worden betwist dat er tussen hen een gezinsleven bestaat. Deze relatie kan worden vergeleken met die van een pleeggezin en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat er sprake kan zijn van een feitelijk gezinsleven tussen pleegouders en een bij hen geplaatst kind, gezien de tijd die zij samen doorbrengen, de kwaliteit van de relaties en de rol die de volwassene ten opzichte van het kind vervult (Moretti en Benedetti t. Italië, 2010, 88 48-52).

Deze familiale omstandigheden rechtvaardigden de visumaanvraag van verzoekster om niet van haar neefje gescheiden te worden en voor hem te kunnen blijven zorgen in België.

Verwerende partij heeft er geen rekening mee gehouden en heeft haar beslissing helemaal niet gemotiveerd op dit punt.

Artikel 8 EVRM vereist echter een zorgvuldige analyse en een afweging tussen de te nemen maatregel en de gevolgen voor het gezinsleven.

De vereiste van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM, 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (zie RvV, nr 139 759, 26 februari 2015).

Het recht op eerbiediging van het privé-leven in gezinsverband vereist dat de autoriteiten een zorgvuldige belangenafweging maken, waarbij zij rekening houden met alle relevante omstandigheden, in het bijzonder die waaruit de intensiteit van de gezinsbanden blijkt en de onmogelijkheid om een gezinsleven te leiden in het land van herkomst.

Een dergelijke verplichting om een evenwicht te vinden tussen de intensiteit van het gezinsleven enerzijds en het belang van staten om hun grenzen te controleren anderzijds, vloeit voort uit de vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaraan het met name herinnert in het arrest Jeunesse v. Pays-Bas van 3 oktober 2014 (req. nr. 12738/10):

« While the essential object of Article 8 is to protect the individual against arbitrary action by the public authorities, there may in addition be positive obligations inherent in effective 'respect' for family life. However, the boundaries between the State's positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competinginterests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation » (§106)

Een gedetailleerde motivering van rechterlijke beslissingen is van het grootste belang om aan te tonen dat daarmee naar behoren rekening is gehouden:

« Domestic courts must put forward specific reasonsin light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrustedtoit (X. v. Latvia, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirementsofArticle 8 of the Convention (ibid.; see also, mutatis mutandis, Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus meta "pressing social need" (Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG, cited above, § 65) »

Nog recenter heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan deze jurisprudentie herinnerd en het cruciale gewicht van het belang van de betrokken kinderen bevestigd, alsmede het belang van een zorgvuldige analyse van de gevolgen van de beslissingen die door de autoriteiten en de rechterlijke instanties ten aanzien van hen worden genomen, hetgeen uitdrukkelijk in de schriftelijke motivering moet worden vermeld, hetgeen in het onderhavige geval juist ontbreekt (EHRM, EL GHATETv. Suisse, 08.11.2016)

« the domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, mutatis mutandis, Mandet v. France, no. 30955/12, 88 56-57, 14 January 2016) »;

De vereisten van artikel 8 EVRM zijn niet gebaseerd op goodwill of praktische regelingen en hebben voorrang boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (EHRM, 5 februari 2002, Conka v. Belgique, § 82; R.S. 22 december 2010, n° 210.029; RvV 18 november 2013, n°113 930).

De manoeuvreerruimte die de wet van 15 december 1980 de Staat biedt, kan dus niet worden gebruikt om de fundamentele waarborgen van artikel 8 EVRM te verdoezelen. Deze garanties bieden een kader voor het optreden van de administratie.

Er moet worden benadrukt dat de waarborgen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM van openbare orde zijn (Zie RvS nr 105.838 van 24 april 2002 ; zie ook het advies uitgevaardigd door de Auditeur in de zaak A.212.665/X1-20.211).

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij helemaal geen rekening gehouden met dit gezinsleven en door verzoekster een visum te weigeren, schaadt zij het gezinsleven van haar en haar neefje, van wie zij gescheiden zal worden wanneer hij zich bij zijn vader in België kan verenigen.

De bestreden beslissing is illegaal en moet vernietigd worden."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Verzoekster betoogt in een eerste onderdeel van het enig middel dat de bestreden beslissing het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen heeft geschonden omdat er geen rekening werd gehouden met alle elementen en documenten die ter ondersteuning van de aanvraag werden ingediend en waarin de rechtsgrondslag van de aanvraag wordt vermeld, met name dat het gaat om een aanvraag voor een humanitair visum terwijl de bestreden beslissing de visumaanvraag behandelt als een visumaanvraag gezinshereniging. Verzoekster verwijst in het bijzonder naar een schrijven van 5 februari 2025 dat zij als stuk 3 bij haar verzoekschrift voegt.

Aangenomen wordt dat verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De Raad toetst in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op 11 februari 2025 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Addis-Abeba (Ethiopië) een visumaanvraag in. Deze visumaanvraag bevindt zich in het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt onder stuk 4. Er wordt ook een visumaanvraag ingediend voor het minderjarig kind M.A.A.T. Verzoekster en het minderjarig kind M.A.A.T. wensen hun broer respectievelijk vader, die in België erkend werd als vluchteling te vervoegen.

Op het eerste en het tweede standaardformulier terug te vinden onder stuk 4 van het elektronisch administratief dossier wordt aangevinkt dat de visumaanvraag van verzoekster wordt ingediend onder artikel 10. Vervolgens volgt het uitgebreidere standaardformulier "*application for a visa for a long stay in Belgium*". Op dit formulier staat bovenaan de naam van verzoekster en wordt aangeduid dat het gaat om een visumaanvraag in toepassing van artikel 10. Op pagina 25 onder stuk 4 van het elektronisch administratief dossier bevindt zich opnieuw een document op datum van 11 februari 2025 ondertekend door verzoekster en waarin opnieuw staat dat verzoekster een aanvraag wenst in te dienen op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een schrijven gedateerd op 5 februari 2025 opgesteld door een jurist van een vzw en waarin wordt verwezen naar een aanvraag van verzoekster voor een humanitair visum. Dit schrijven is gericht aan de Belgische ambassade te Addis-Abeba (Ethiopië) en zou per e-mail worden overgemaakt. Verzoekster laat evenwel na een verzendbewijs van deze e-mail over te maken. Deze e-mail

bevindt zich ook niet in het administratief dossier. Verzoekster maakt niet hard dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing kennis had van het schrijven van 5 februari 2025 dat ze thans bij haar verzoekschrift voegt. Verzoekster toont niet aan dit schrijven van 5 februari 2025 daadwerkelijk per e-mail werd overgemaakt aan de Belgische ambassade te Addis-Abeba. Indien deze e-mail daadwerkelijk werd verzonden naar de Belgische ambassade te Addis-Abeba dan zou verzoekster daar op vrij eenvoudige wijze een bewijs van moeten kunnen bijbrengen. Het kan verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis werden gebracht.

Gelet op het voorgaande – waarbij uit vier verschillende stukken van de visumaanvraag blijkt dat verzoekster een visumaanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wenst in te dienen en verzoekster niet aantoont dat het schrijven van 5 februari 2025 daadwerkelijk werd overgemaakt aan de verweerder – maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat verweerder unilateraal haar aanvraag zou hebben geherkwalificeerd van een visumaanvraag voor een humanitair visum naar een visumaanvraag gezinshereniging.

Verzoekster verwijst naar ’s Raads arresten met nummers 311 502 en 324 810 van respectievelijk 20 augustus 2024 en 9 april. 2025.

Nog daargelaten of het om gelijkaardige zaken aan de thans voorliggende zaak gaat zoals verzoekster voorhoudt, wordt erop gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt was de gemachtigde er niet toe gehouden om verzoekster verder te bevragen over haar visumaanvraag alvorens een beslissing inzake deze aanvraag te nemen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van haar aanvraag.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

3.2.2. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst opnieuw naar het hogergenoemd schrijven van 5 februari 2025 dat zij als stuk 3 bij haar verzoekschrift voegt en betoogt dat hierin werd uiteengezet dat zij samen met het minderjarig kind M.A.A. een visumaanvraag heeft ingediend, dat M.A.A. de zoon is van de referentiepersoon, dat diens moeder hem in de steek liet en verzoekster voor hem zorgt, dat M.A.A. niet alleen naar België kan reizen en er werd verzocht om ook aan verzoekster een visum af te geven. Verzoekster betoogt dat met dit schrijven geen rekening werd gehouden en hier niet over werd gemotiveerd.

De Raad herhaalt dat verzoekster bij haar verzoekschrift een schrijven gedateerd op 5 februari 2025 voegt, dat werd opgesteld door een jurist van een vzw. Dit schrijven is gericht aan de Belgische ambassade te Addis-Abeba en zou per e-mail worden overgemaakt. Verzoekster laat evenwel na een verzendbewijs van deze e-mail over te maken. Deze e-mail bevindt zich ook niet in het administratief dossier. Verzoekster maakt niet hard dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing kennis had van het schrijven van 5 februari 2025 dat ze thans bij haar verzoekschrift voegt. Indien deze e-mail daadwerkelijk werd verzonden naar de Belgische ambassade te Addis-Abeba dan zou verzoekster daar op vrij eenvoudige wijze een bewijs van moeten kunnen bijbrengen. Het kan verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met en niet te hebben gemotiveerd over stukken die hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis werden gebracht.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat zij een visumaanvraag gezinshereniging in functie van haar vermeende broer wenste in te dienen. De gemachtigde heeft geoordeeld dat een aanvraag gezinshereniging tussen meerderjarige broers en zussen niet voorzien is in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist dit niet. Verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat “*er bovendien geen verklaring is toegevoegd die de uitzonderlijke omstandigheden van deze aanvraag kan verantwoorden*”. De Raad herhaalt nogmaals dat het schrijven van 5 februari 2025 dat verzoekster thans als stuk 3 bij haar verzoekschrift voegt zich niet in het administratief dossier bevindt en verzoekster geen bewijs bijbrengt dat zij dit schrijven daadwerkelijk per e-mail aan de Belgische staat heeft overgemaakt. Indien deze e-mail daadwerkelijk werd verzonden naar de Belgische ambassade te Addis-Abeba dan zou verzoekster daar op vrij eenvoudige wijze een bewijs van moeten kunnen bijbrengen.

De Raad benadrukt dat het verzoekster vrijstaat om een visumaanvraag in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet in te dienen en alle humanitaire elementen, zoals bijvoorbeeld de relatie met het minderjarig kind M.A.A. op uitvoerige wijze uiteen te zetten en ter beoordeling aan verweerder voor te leggen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

Ook het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU